

Det var sista gången hon hade haft råd med en dyr byxdress. En eller annan lite snyggare blus eller tröja hade det väl blivit, de gånger hon hade lyckats samla ihop det som fanns kvar av henne och hade försökt hitta den där rälsen igen. Men det var tydligen inte menat att hon skulle dit. Hon kunde varken hitta den eller möjligheter att köpa nya och dyra byxdressar. Hon hade ett antal begagnade såna, som välmenande vänner lämnade till henne. De trodde på fullaste allvar att hon ville ha kläder som de hade kasserat. Det ville hon inte och hjälporganisationerna gladde sig i stället. Hon gick hellre i en trasa, än förnedrade sig med att ta på sig ett plagg som någon av de före detta väninnorna hade ratat.

Drömmen om livet i knytblus sket sig på några minuter. Ett telefonsamtal gjorde all skillnad i världen. Svårare än så var det inte att slå sönder någon annans liv. Och det blev aldrig detsamma med billigare byxdressar. Knytblusarna försvann som väl var. De var inte moderna så länge. I begagnade kläder tyckte Anna-Lena att hon tappade något av självklarhetens egen elegans. Då var det lika bra att låta hela fasaden rämna, något som hon nu hade ägnat sig åt i flera år.

Hon hade lyckats hålla sig någorlunda lugn då när det ringde och sagt till chefen att hon behövde gå hem lite tidigare, för hon hade huvudvärk. Så långt inget konstigt. Huvudvärk var väl det minsta man kunde kalla det som hade hänt. Ett vänligt leende och krya-på-dig-klapp på axeln från chefen. Hon visste inte då, att det inte skulle dröja länge förrän det var slut på såna. Hon var någorlunda samlad, när hon stod på trappan till villan där de bodde. Den fina villan. Det vackra hemmet. Allt som var del av det som skulle gå på räls. Tåget mot framtiden. Hon kände ett märkligt pirr i magen när hon satte nyckeln i dörren och gick in. Tänk om det var så att hennes verklighet inte var verklig? Kunde det vara sant?

- Nej. Det är inte möjligt.

Hon tog med bestämda steg klivet över tröskeln.

Pär var hemma med några kompisar.

De skyndande sig att plocka undan lite jackor och väskor, som de hade parkerat på dörrmattan, så det inte skulle bli svårt för henne att ta sig in.

- Kommer du redan, sa Pär lite generat.

Hon funderade en kort stund varför han frågade eller poängterade. Hon visste inte vilket och hon brukade inte lägga sig i vad han gjorde eller vem han umgicks med. Han skötte sig så bra så det fanns ingen anledning till det. Men ändå. Någoting pysslade de med, något som de inte ville att hon skulle veta. Det var slutsatsen av frågan och hon trodde sig också samtidigt ha fått ett svar på varför det gick åt så mycket dyr sprit i barskåpet. Men det var inte läge att ta itu med provdrickande tonårsgrabbar. Det fick bli en annan gång.

- Jag har lite ont i huvudet. Jag tar en Alvedon och lägger mig en stund. Hoppas det inte är någon influensa. Det går visst flera sorter just nu.

Men det var inte en Alvedon hon tog med sig när hon gick in i familjens vackra och genomplanerade arbetsrum. Hon höll upp en skvätt av deras dyraste whisky och läppjade till att börja med försiktigt. Den hade de inte haft vett att sno åt sig, grabbarna. Lennart kom som vanligt inte när han skulle. Gudskelov hade ungdomarna dragit iväg när hon gick en trappa ned i villan för att fylla på sitt glas. Sen tog det som fanns i dyra flaskan slut alldeles för fort. Lite behagligt mitt i eländet. Det var dyrt, det hon drack. Dubbel glädje på ett tvetydigt sätt. Till sist var hon ganska risig och tvungen att hålla i sig ordentligt i ledstången.

- Men vaddå? Vad i helsike skulle jag göra då? Så som han hade ställt till det.